

POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa T. Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
o naruszenie zbiorowych interesów konsumentów,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 6 marca 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 29 listopada 2011 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda T. S.A. z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 29 listopada 2011 r., w sprawie z odwołania T. S.A. z/s w W.(obecnie B. S.A. w upadłości likwidacyjnej, dalej jako powód) od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 4 września 2009 r. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 24 listopada 2010 r., w punkcie pierwszym w ten sposób, że obniżył nałożoną na powoda karę pieniężną do kwoty 3.022.272 zł, a w pozostałym zakresie oddalił apelację powoda.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił oczywiste naruszenie przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 223, poz. 2268, dalej jako ustawa o usługach turystycznych), przez przyjęcie stanowiska, że w sprawie prawidłowo zinterpretowano art. 14 ust. 6 pkt 2 w związku z art. 17 pkt 1 tej ustawy. Powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz poprzedzającego go wyroku Sadu Okręgowego w W. i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na przesłankę przedsądu, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Jako istotne zagadnienie prawne wskazał problem „ustalenia wiążącej interpretacji art. 14 ust. 6 pkt 2 w związku z art. 17 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych”. W uzasadnieniu wniosku podniósł, że wyrok Sądu Apelacyjnego oczywiście narusza prawo przez błędną interpretację art. 14 ust. 6 pkt 2 w związku z art. 17 pkt 1 ustawy o usługach turystycznych, co spowodowało nałożenie na powoda kary bez uzasadnionej podstawy i w nadmiernej wysokości. Do tej pory Sąd Najwyższy nie wypowiedział się w przedmiocie interpretacji powołanych przepisów, a wniosek jest dodatkowo uzasadniony potrzebą ich wykładni.

Prezes Urzędu w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Z petitum wniosku powoda o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika, że podstaw do dokonania jej merytorycznej oceny i weryfikacji prawidłowości wyroku Sądu Apelacyjnego powód upatruje w występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie

faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02 LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje problem mający znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej.

W uzasadnieniu wniosku powód trafnie wywodzi, że brak wypowiedzi Sądu Najwyższego w przedmiocie wykładni przepisów powołanych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania może przemawiać za występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Nie zwalnia to jednak powoda z obowiązku odpowiedniego sformułowania takiego zagadnienia oraz przedstawienia jurydycznej argumentacji wykazującej istnienie interesu publicznego w rozstrzygnięciu zagadnienia przez Sąd Najwyższy w określony sposób. Tymczasem „ustalenie wiążącej interpretacji art. 14 ust. 6 pkt 2 w związku z art. 17 ustawy o usługach turystycznych” niewątpliwie nie stanowi zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Nie zawiera bowiem w swej treści żadnego ogólnie ujętego problemu prawnego, powstałego przy rozpoznawaniu sprawy, w której wnoszona jest skarga kasacyjna.

Ponadto w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania brak jakiegokolwiek argumentacji jurydycznej wskazującej na ewentualny kierunek rozstrzygnięcia tego problemu oraz wadliwość jego rozstrzygnięcia w oparciu o argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Wreszcie należy zauważyć, że o ile wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opary został na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., o tyle w uzasadnieniu tego wniosku pełnomocnik powoda powołuje się na przesłankę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., to jest potrzebę wykładni przepisów art. 14 ust. 6 pkt 2 w związku z art. 17 pkt 1 ustawy o usługach turystycznych. Potrzeba

wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości w piśmiennictwie lub orzecznictwie jest zaś przesłanką przysądu odrębną od przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2012 r., III SK 11/12 i cytowane tam orzecznictwo), powód winien zatem określić, które przepisy wymagają wykładni; wskazać, na czym polegają poważne wątpliwości związane ze stosowaniem tych przepisów wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości. Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Uzasadnienie wniosku powoda o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera zaś jakiegokolwiek argumentacji nawiązującej do powyższych wymagań.

Uznając, iż powód nie zdołał wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, z mocy art. 398⁹ §2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto stosownie do art. 108 § 1 w związku z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 12 ust. 4 pkt 2 w związku z § 14 ust. 3 pkt3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).